

soudu v Bílovci ze dne 15. dubna 1919, pokud jím vyslovena byla proti Bertě J. ztráta volebního práva do obcí, porušen byl zákon v § 3 odst. 4 zák. ze dne 31. ledna 1919 č. 75 Sb. z. a nař., tato část rozsudku se zrušuje.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Bílovci ze dne 15. dubna 1919 byla Berta J. odsouzena pro přestupek krádeže dle § 460 tr. z. a zároveň vyslovena ztráta volebního práva do obcí. Rozsudek jest právoplatný. Výrokem o ztrátě volebního práva byl zákon porušen a nepravě vyložen. Dle § 3 odst. 4 zákona ze dne 31. ledna 1919 č. 75 Sb. zák. a nař. (řád volební v obcích) jest při odsouzení pro přestupek výrok o ztrátě práva volebního přípustným teprve při druhém právoplatném odsouzení pro čin, pro který může občan vyloučen býti z práva volebního. Berta J. byla sice rozsudkem zemského soudu v Opavě ze dne 18. prosince 1917 pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 174 Ilc) tr. z. právoplatně odsouzena, čin ten byl, jak ze spisů vychází na jevo, spáchán z pohnutek nízkých a nečestných a byly by jinak podmínky pro výrok o ztrátě práva volebního při odsouzení pro shora uvedený přestupek dány. Než žalovaná stala se účastnou amnestie ze dne 2. dubna 1918 (Věstník ministerstva spravedlnosti z 4. dubna 1918 č. VI); amnestie ta zahrnuje v sobě i prominutí následků odsouzení, účinek amnestie je ten, že se má za to, jako by vůbec tu trestního činu nebylo. Z toho důvodu neměla býti vyslovena ztráta práva volebního, neboť když by odsouzení, jež zahrnuto jest amnestií, jevilo dále účinky a mělo právní význam v oboru trestního řízení, jaký v daném případě okresní soud mu připisoval, znamenalo by to zúžení a obmezování amnestie. Zmateční stížnost vznesená generální prokuraturou dle § 33 tr. ř. je proto úpině odůvodněnou.

Čís. 76.

Zločinu dle § 199 písm. d) tr. zák. dopustí se i ten, kdo v podvodném úmyslu použije veřejné listiny, jež s jeho předchozím dorozuměním někým jiným byla zfalšována.

(Rozh. ze dne 13. září 1919, Kr II 105/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalované Rosalie Z. do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 7. května 1919, jímž byla uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197, 199 lit. d) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek odsuzuje obžalovanou Rosalii Z. pro zločin podvodu dle §§ 197, 199d) tr. z., spáchaný tím, že Rosalie Z. použila dvou Žofií H. zfalšovaných veřejných listin, totiž poukázek na petrolej, čímž stát měl utrpěti škodu na svém právu na stejnoměrném rozdělení petroleje. Odsuzující výrok svůj opírá soud nalézací o zjištění, že Rosalie Z., vědouc

o provedeném zfalšování obou poukázek Žofií H., vybrala si na ně nepříslušející jí dávky petroleje, resp., jak se na jiném místě v rozsudku praví, že obě obžalované jednaly v dorozumění se a že Žofie H. zfalšovala obě poukázky za souhlasu a s vědomím Růženy Z. Zmateční stížnost uplatňuje, že, kdyžtě stěžovatelka Růžena Z. sama se zfalšování nezúčastnila jakožto spolupachatelka, nemohla se pouhým použitím veřejné listiny — třeba i vědouc o jejím zfalšování — za účelem podvodným dopustiti zločinu dle § 199 písm. d), nýbrž jen přestupku dle § 461 tr. ř., poněvadž není zjištěno, že škoda jednáním jejím způsobená nebo zamýšlená obnášela přes 500 K. Takto dovolává se stížnost v pravdě důvodu zmatečnosti § 281, č. 10 tr. ř., jest však bezpodstatná. Zmateční stížnost přehlíží, že zločin podvodu spáchaný zfalšováním veřejné listiny ve smyslu § 199 lit. d) tr. z., je dokonán teprve použitím zfalšované listiny v úmyslu podvodném, to jest v úmyslu oklamati jiného nebo využitím jeho omylu způsobiti někomu škodu. Činnost obojí, zfalšování i použití zfalšované listiny, nemusí vycházeti od osoby téže. Prakticky nebude začasť ani možno, by obě osoby vskutku činně provedly sám úkon zfalšování. Může tedy býti spáchaní podvodu použitím zfalšované veřejné listiny rozloženo mezi činnost osoby falšující a činnost osoby používající zfalšované listiny za účelem podvodným. Vyžaduje se jen v případě takovém shodná vůle obou stran, nesoucí se k zfalšování, byť i úkon ten proveden byl pak jen jednou z nich. Vůle taková je v případě přítomném soudem nalézacím zjištěna za výslovného odmítnutí tvrzení obžalované Žofie H., že zfalšovala obě u ní uložené poukázky z vlastního popudu, aniž Růžena Z. před tím o tom zvěděla, čímž učiněno zadost ve stížnosti právem zdůrazňovanému požadavku, by zjištěno bylo předchozí dorozumění se osoby používající podvodně zfalšované listiny veřejné s osobou falšující, má-li obstáti výrok odsuzující prvou z nich pro zločin podvodu ve smyslu § 199 lit. d) tr. z. Proto jsou vlastně bezpředmětny další jinak správné vývody zmateční stížnosti, podle nichž nedá se této skutkové podstaty použití na osobu, která dodatečně upotřebí zfalšované veřejné listiny, byť i vědouc o jejím zfalšování, která však se nesúčastnila ani intelektuelně ani manuálně zfalšování samého.

Čís. 77.

Tím, že za pravidelných poměrů byl ten který předmět předmětem přepychovým, není vyloučeno, by za mimořádných poměrů byl považován za předmět chráněný proti předražování.

Pouhá více méně vzdálená možnost ohrožení veřejného zájmu nestačí k zločinné kvalifikaci dle § 23 č. 5 cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. zákona.

(Rozh. ze dne 18. září 1919, Kr I 194/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jana K. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 11. března 1919, jímž uznán byl vinným zločinem dle § 23 č. 3, 5 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. a přečinem § 5 č. 1, 2 téhož cís. nař., pokud čelila proti zločinné kvalifikaci